

ІНСТРУКЦІЯ
для медичного застосування препарату

ДІОКОР 80
ДІОКОР 160
(DIOCOR)

Склад:

діючі речовини: валсартан, гідрохлортіазид;

1 таблетка, вкрита плівковою оболонкою, містить

80 мг валсартану і 12,5 мг гідрохлортіазиду (Діокор 80)

або 160 мг валсартану і 12,5 мг гідрохлортіазиду (Діокор

160);

допоміжні речовини: целюлоза мікросталічна, крохмаль картопляний, крохмаль кукурудзяний, лаурисульфат, тальк, натрію кроскармелоза, кремнію діоксид колоїдний безводний, магнію стеарат, покриття для нанесення оболонки (Opadry II White – Діокор 80; Opadry II Orange – Діокор 160).

Лікарська форма.

Таблетки, вкриті плівковою оболонкою.

Фармакотерапевтична група.

Комбіновані препарати інгібіторів ангіотензину II. Валсартан та діуретики.

Код АТС С09D А03.

Клінічні характеристики.

Показання.

Артеріальна гіпертензія у пацієнтів, для яких неефективна монотерапія.

Протипоказання.

Підвищена чутливість до будь-якого із компонентів препарату; період вагітності та годування груддю; тяжкі порушення функції печінки, біліарний цироз і холестаза; анурія, тяжкі порушення функції нирок (кліренс креатиніну <30 мл/хв); гіпокаліємія, гіпонатріємія, гіперкальціємія, гіперурикемія.

Спосіб застосування та дози.

Рекомендована доза препарату – 1 таблетка один раз на добу. В клінічних умовах можуть використовуватися таблетки, що містять 80 мг валсартану і 12,5 мг гідрохлортіазиду, або в разі неефективності дозування - таблетки, що містять 160 мг валсартану і 12,5 мг гідрохлортіазиду.

Максимальний антигіпертензивний ефект досягається впродовж 2 - 4 тижнів застосування.

Для пацієнтів з незначними та помірними порушеннями функції нирок (кліренс креатиніну > 30 мл/хв) регулювання дози не потрібне.

Для пацієнтів з незначною та помірною печінковою недостатністю небіліарного походження і без холестазу регулювання дози не потрібне.

Тривалість прийому препарату визначається індивідуально лікарем.

Побічні реакції.

Небажані ефекти мали в цілому слабковиражений і перехідний характер.

З частотою 1 % спостерігалися такі небажані ефекти як головний біль, запаморочення, назофарингіт,

Інструкцію завантажено з сайту www.dovgolit.com

стомленість, кашель, діарея, біль у спині.

З частотою менше 1 % спостерігалися такі небажані ефекти як абдомінальний біль, занепокоєння, артралгія, астенія, бронхіт, гострий бронхіт, біль у грудях, запаморочення, диспепсія, задишка, сухість у роті, імпотенція, гастроентерит, підвищене потовиділення, гіпостезія, гіпокаліємія, гіпотензія, безсоння, судоми м'язів, розтяг м'язів, нудота, закладеність носа, біль в шиї, набряк, периферичний набряк, середній отит, біль в кінцівках, прискорене серцебиття, парестезія, фаринголарингіальний біль, полакіурія, підвищення температури, синусит, соливість, розтяг зв'язок, тахікардія, шум у вухах, вертиго, порушення зору. Не відомо, чи мали ці ефекти причинний зв'язок із терапією. Дані постмаркетингових досліджень продемонстрували одиничні випадки ангіоневротичного набряку, висипу, свербіжів та інших реакцій гіперчутливості/алергії, включаючи сироваткову хворобу і васкуліти. Повідомлялося також про окремі випадки порушення функції нирок і міальгію. Були також зафіксовані випадки набряку легень із гранулоцитарною інфільтрацією і депонуванням IgG в альвеолярних мембранах, пов'язані із застосуванням гідрохлортіазиду. Некардіогенний набряк легень може бути імунологічно опосередкований ідіосинкразичною реакцією на гідрохлортіазид, що зустрічається рідко.

Результати лабораторних досліджень. У деяких пацієнтів, які отримували Діокор, концентрація калію в сироватці знижується більше ніж на 20 % порівняно з пацієнтами, які приймали плацебо.

Інколи спостерігалось підвищення рівнів креатиніну і азоту сечовини крові (BUN) приблизно у 5 і 2 рази відповідно у пацієнтів, що лікувались Діокором, порівняно з пацієнтами, які приймали плацебо. Нейтропенія спостерігалася в 4 рази рідше у пацієнтів, що лікувались Діокором, порівняно з пацієнтами, що приймали плацебо.

Валсартан. Інші побічні ефекти, що спостерігалися в клінічних дослідженнях монотерапії валсартаном, незалежно від їхнього причинного зв'язку із досліджуваним препаратом, зустрічалися з частотою менше 1%: зниження лібідо, гостра ниркова недостатність, поодинокі випадки підвищення показників функції печінки.

Гідрохлортіазид. Гідрохлортіазид широко застосовується протягом багатьох років, причому частіше застосовуються дози, вищі за ту, яка входить до складу Діокору. При проведенні монотерапії тіазидними діуретиками, у тому числі гідрохлортіазидом, можливий ряд побічних ефектів.

Зміни електролітів та метаболізму див. у розділі «Особливості застосування».

З інших можливих побічних ефектів спостерігалися: *часто* - кропив'янка та інші види висипу, втрата апетиту, помірно виражена нудота і блювання, постуральна гіпотензія, вираженість якої зростає при вживанні алкоголю, застосуванні засобів для наркозу або седативних засобів, імпотенція; *рідко* - фотосенсибілізація, розлади шлунково-кишкового тракту, запор, діарея, холестаза або жовтяниця, серцева аритмія, головний біль, запаморочення, розлади сну, депресія, парестезії, порушення зору, тромбоцитопенія, інколи з пурпурою; *дуже рідко* - некротизуючий васкуліт і токсичний епідермальний некроліз, шкірні реакції, що нагадують системний червоний вовчак, загострення шкірних проявів системного червоного вовчаку, панкреатит, лейкопенія, агранулоцитоз, депресія кісткового мозку, гемолітична анемія, реакції гіперчутливості, порушення з боку дихальної системи, включаючи пневмоніт і набряк легень.

Передозування.

Про випадки передозування Діокору інформація відсутня.

Головним симптомом передозування може бути помітна артеріальна гіпотензія. Якщо препарат був прийнятий нещодавно, слід викликати блювання. При гіпотензії звичайним методом терапії є внутрішньовенне вливання фізіологічного розчину.

Діокор не можна вивести із організму шляхом гемодіалізу через зв'язування валсартану з білками плазми, хоча для видалення із організму гідрохлортіазиду гемодіаліз ефективний.

Застосування у період вагітності або годування груддю.

Враховуючи механізм дії антагоністів ангіотензину II, не можна виключити ризик для плода при застосуванні Діокору в період вагітності. Не відомо, чи виділяється Діокор у грудне молоко. Тому не слід застосовувати його в період вагітності та годування груддю. Якщо вагітність виявлена у період лікування Діокором, препарат необхідно відмінити якомога швидше.

Діти.

Безпека і ефективність застосування Діокору у дітей поки ще не встановлені, тому препарат не застосовують у педіатричній практиці.

Особливості застосування.

Комбінації, що містять фіксовані дози компонентів (валсартан + гідрохлортiazид), необхідно застосовувати як терапію другого ряду вибору. При цьому треба враховувати можливість певних змін стану пацієнтів.

Зміни балансу електролітів. Необхідно дотримуватись обережності при одночасному застосуванні Діокору із солями калію, калійзберігаючими діуретиками, калійвмісними заміниками харчової солі, а також з лікарськими препаратами, що можуть спричинити підвищення концентрації калію у крові (наприклад, гепарином).

Є повідомлення про розвиток гіпокаліємії при лікуванні тiazидними діуретиками. Рекомендується часто перевіряти вміст калію в сироватці крові.

При застосуванні тiazидних діуретиків може розвинути гіпонатріємія та гіпохлоремічний алкалоз. Тiazиди спричиняють підвищення екскреції з сечею магнію, що може призвести до гіпомангіємії.

Пацієнти з дефіцитом в організмі натрію та/або об'єму циркулюючої крові (ОЦК). У хворих із вираженим дефіцитом в організмі натрію та/або ОЦК, як, наприклад, у тих, що застосовували високі дози діуретиків, зрідка на початку лікування Діокором може виникати артеріальна гіпотензія з клінічними проявами. Тому перед початком лікування Діокором необхідно провести корекцію вмісту в організмі натрію та/або об'єму циркулюючої крові, наприклад, шляхом зниження дози діуретика.

У випадку розвитку гіпотензії пацієнта необхідно перевести у горизонтальне положення та за необхідності провести внутрішньовенну інфузію фізіологічного розчину. Після стабілізації артеріального тиску лікування Діокором може бути продовжене.

Стеноз ниркової артерії. Безпека застосування Діокору у хворих з одnobічним або двобічним стенозом ниркової артерії або стенозом артерії єдиної нирки не встановлена.

Системний червоний вовчак. Є повідомлення про те, що тiazидні діуретики можуть спричинити загострення системного червоного вовчак.

Інші порушення метаболізму. Тiazидні діуретики можуть спричинити зміни толерантності до глюкози, а також підвищення концентрації холестерину, тригліцеридів та сечової кислоти у сироватці крові.

Здатність впливати на швидкість реакції при керуванні автотранспортом або роботі з іншими механізмами.

При прийманні Діокору, так само як і інших антигіпертензивних засобів, рекомендується дотримуватись обережності при керуванні автотранспортом та при роботі з точними механізмами.

Взаємодія з іншими лікарськими засобами та інші види взаємодій.

Можливе посилення антигіпертензивного ефекту при одночасному застосуванні Діокору з іншими антигіпертензивними препаратами.

Слід бути обережними та часто перевіряти вміст калію у сироватці крові при застосуванні цього препарату з добавками калію, калійзберігаючими діуретиками, заміниками солі, що містять калій, або іншими лікарськими засобами, які можуть підвищувати рівні калію у сироватці крові (гепарин тощо).

Під час одночасного прийому препарату з інгібіторами ангіотензинперетворювального ферменту (АПФ) і тiazидними діуретиками повідомлялося про оборотне підвищення концентрації літію у

сироватці крові. Досвід одночасного застосування Діокору і літію відсутній. Однак рекомендується перевіряти концентрацію літію у сироватці крові під час їх одночасного застосування.

Не було відмічено клінічно значущих взаємодій при проведенні монотерапії валсартаном при застосуванні таких лікарських засобів: циметидин, варфарин, фуросемід, дигоксин, атенолол, індометацин, гідрохлоротіазид, амлодипін, глібенкламід.

Оскільки до складу Діокору входить тiazидний діуретик, потенціально можливі такі лікарські взаємодії:

- тiazиди потенціюють дію курареподібних міорелаксантів;
- можливе зниження діуретичної та антигіпертензивної дії тiazидного компонента Діокору при одночасному застосуванні з нестероїдними протизапальними засобами (наприклад, з похідними саліцилової кислоти, індометацином); супутня гіповолемія може призвести до розвитку гострої ниркової недостатності.

Ризик розвитку гіпокаліємії підвищується за одночасного застосування салуретиків, кортикостероїдів, АКТГ, амфотерицину, карбенексолону, пеніциліну G і похідних саліцилової кислоти.

Тiazидні діуретики можуть спричинити такі небажані ефекти, як гіпокаліємію або гіпомagneмію, які, в свою чергу, підвищують ризик розвитку аритмії при глікозидній інтоксикації.

Може знадобитися корекція дози інсуліну або перорального цукрознижувального препарату.

Сумісне застосування тiazидних діуретиків може призвести до таких явищ: підвищити частоту реакцій підвищеної чутливості до алопуринолу; підвищити ризик розвитку побічних ефектів амантадину; підсилити гіперглікемічну дію діазоксиду; знизити виведення нирками цитотоксичних препаратів (наприклад, циклофосфаміду, метотрексату) і призвести до потенціювання їх міелосупресивної дії.

Підвищення біодоступності тiazидного діуретика визначають при одночасному застосуванні блокаторів холінорецепторів (наприклад, атропіну, біперидену), що пов'язано зі зниженням рухової активності травного тракту і затримкою випорожнення шлунка.

Є повідомлення про випадки розвитку гемолітичної анемії при одночасному призначенні тiazидного діуретика і метилдопи.

Колестирамін зменшує всмоктування тiazидних діуретиків.

При одночасному застосуванні тiazидних діуретиків з вітаміном D або солями кальцію можливе потенціювання підвищення концентрації кальцію у сироватці крові.

Одночасне застосування циклоспорину може підвищити ризик розвитку гіперурикемії і появу симптомів, що нагадують загострення подагри.

Фармакологічні властивості.

Фармакодинаміка. Діокор – антигіпертензивний препарат, до складу якого входять антагоніст рецепторів ангіотензину II і тiazидний діуретик.

Активним гормоном ренін-ангіотензин-альдостеронової системи є ангіотензин II, утворений із ангіотензину I за участю ангіотензинперетворювального ферменту (АПФ). Ангіотензин II зв'язується зі специфічними рецепторами, розташованими на клітинних мембранах у різних тканинах. Він має широкий спектр фізіологічної дії, включаючи як безпосередню, так і опосередковану участь у регулюванні артеріального тиску. Як потужна судинозвужувальна речовина, ангіотензин II чинить пряму вазопресорну дію. Крім того, він сприяє затримці натрію і стимулює секрецію альдостерону.

Валсартан – активний та специфічний антагоніст рецепторів ангіотензину II, призначений для внутрішнього приймання. Він діє вибірково на рецептори підтипу AT₁, які відповідають за ефекти ангіотензину II. Валсартан не має будь-якої часткової активності агоніста відносно AT₁-рецепторів і має набагато більшу (приблизно у 20 000 разів) спорідненість з AT₁-рецепторами, ніж з AT₂-рецепторами.

Валсартан не пригнічує АПФ (кініназа II), який перетворює ангіотензин I в ангіотензин II і руйнує брадикінін. Не спостерігається ніяких побічних ефектів, зумовлених брадикініном. У клінічних дослідженнях, у ході яких валсартан порівнювався з інгібітором АПФ, частота випадків сухого кашлю була значно меншою у пацієнтів, які лікувалися валсартаном, ніж у пацієнтів, які застосовували інгібітор АПФ. Діокор не вступає у взаємодію і не блокує рецептори інших гормонів або іонні канали, які відіграють важливу роль у регуляції функції серцево-судинної системи.

У пацієнтів із гіпертензією препарат спричиняє зниження артеріального тиску, не впливаючи при цьому на частоту пульсу.

У більшості пацієнтів після прийому разової дози препарату початок антигіпертензивної активності відмічається в межах 2 годин, а максимальне зниження артеріального тиску досягається в межах 6 годин. Антигіпертензивний ефект зберігається більше 24 годин після прийому разової дози. За умови регулярного застосування препарату максимальний терапевтичний ефект зазвичай досягається протягом 2 - 4 тижнів і утримується на досягнуто-му рівні в ході тривалої терапії. При прийомі комбінації з гідрохлортіазидом спостерігається більш сильне зниження артеріального тиску.

Точкою дії тiazидних діуретиків є корковий шар дистальних звивистих ниркових каналців, де розташовані рецептори, що мають високу чутливість до дії діуретиків, де відбувається пригнічення транспорту іонів натрію і хлору. Механізм дії тiazидів пов'язаний із пригніченням насоса Na^+Cl^- , що відбувається за рахунок конкуренції за місця транспорту Cl^- . У результаті цього екскреція іонів натрію і хлору збільшується приблизно однаково. Внаслідок діуретичної дії спостерігається зменшення об'єму циркулюючої плазми, у результаті чого підвищується активність реніну, секреція альдостерону, виведення з сечею калію і, отже, зниження концентрації калію у сироватці. Взаємозв'язок між реніном і альдостероном опосередковується ангіотензином II, тому застосування антагоніста рецепторів ангіотензину II зменшить втрату калію, пов'язану із застосуванням тiazидного діуретика.

Фармакокінетика. Після внутрішнього прийому препарату всмоктування валсартану і гідрохлортіазиду відбувається швидко, однак ступінь всмоктування варіює в широких межах. Середня величина абсолютної біодоступності Діокору становить 23 %.

У діапазоні вивчених доз кінетика валсартану має лінійний характер. При повторному застосуванні препарату змін кінетичних показників не відмічалось. При прийомі препарату один раз на день кумуляція не значна.

Валсартан у значному ступені (на 94 - 97 %) зв'язується з білками сироватки крові, головним чином, з альбумінами. Рівноважний об'єм розподілу низький (близько 17 л).

Виведення валсартану з калом становить 70 % (від величини прийнятої внутрішньої дози). З сечею виводиться близько 30 %, головним чином, у незміненому вигляді.

При прийомі валсартану з їжею площа під кривою "концентрація-час" (AUC) зменшується на 48 %, хоча, починаючи приблизно з 8 годин після прийому препарату концентрація препарату в плазмі як і у разі прийому його натщесерце, так і у разі прийому з їжею, однакові. Зменшення площі під кривою "концентрація-час", однак, не супроводжується значним зниженням терапевтичного ефекту.

Гідрохлортіазид. Після прийому внутрішнього всмоктування гідрохлортіазиду відбувається дуже швидко (t_{max} – 2 години). Фармакокінетика препарату в фазах розподілу і виведення описується загальною біекспоненціальною низхідною кривою; період напіввиведення кінцевої фази – 6 - 15 годин.

У терапевтичному діапазоні доз середня величина AUC зростає прямо пропорційно підвищенню дози. При повторних призначеннях фармакокінетика гідрохлортіазиду не змінюється; при застосуванні один раз на добу кумуляція не значна.

При прийомі внутрішнього біодоступність гідрохлортіазиду становить 60 - 80 %. Виводиться з сечею: більше 95 % дози в незміненому вигляді і приблизно 4 % - у вигляді гідролізату 2-аміно-4-хлором-бензенедисульфонаміду.

За одночасного прийому гідрохлортіазиду з їжею відмічали як підвищення, так і зниження його системної біодоступності порівняно з відповідним показником при прийомі натщесерце. Діапазон цих змін невеликий і клінічно незначний.

Валсартан/гідрохлортіазид. При одночасному прийомі з валсартаном системна біодоступність гідрохлортіазиду знижується приблизно на 30 %. Одночасне застосування гідрохлортіазиду не чинить істотного впливу на кінетику валсартану. Зазначена взаємодія не впливає на ефективність комбінованого застосування валсартану і гідрохлортіазиду. У контрольованих клінічних дослідженнях був виявлений чіткий антигіпертензивний ефект цієї комбінації, який перевищував ефект кожного із компонентів окремо, а також ефект плацебо.

Фармацевтичні характеристики.

Інструкцію завантажено з сайту www.dovgolit.com

Основні фізико-хімічні властивості:

Діокор 80 – таблетки круглої форми з двоопуклою поверхнею, вкриті плівковою оболонкою білого кольору.

Діокор 160 - таблетки круглої форми з двоопуклою поверхнею, вкриті плівковою оболонкою коричнево-оранжевого кольору.

Термін придатності.

Термін придатності – 3 роки.

Умови зберігання.

Зберігати в оригінальній упаковці, у недоступному для дітей місці при температурі не вище 25 °С .

Упаковка.

По 10 таблеток у контурних чарункових упаковках; по 1 або 3 контурні чарункові упаковки у пачці з картону.

Категорія відпуску.

За рецептом.

Виробник.

ТОВ «Фарма Старт», Україна.

Місцезнаходження.

Україна, 03124, м. Київ, бул. І. Лепсе, 8.